

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CORRADO ROSSI

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

Τη γνώρισα στις κορφές, μιά γλυκιά μέρα του φθινοπώρου κ' ή άμορφα της κ' ή χάρι της με συνάγαξαν από την πρώτη στιγμή. Φωνάταν δεκαοχτώ χρόνων τό πολύ κ' άχτινοβολούσε από νεάρτα κ' ευτυχία.

Έπειτα από λίγες μέρες, ή τύχη μ' εδώνησε και την ξανα συνάντησα χωρίς να τό περιμένα, σ' ένα χορό. Κι' αυτή τη φορά ή 'Οριέττα μου φάνηκε ακόμα πιο άρτια, πιο χαριτωμένη, πιο έπιθυμητή.

Ο χορός μ' έφερε τόν ένα κοντά στον άλλο κ' ή κουβέντα μ'ς συνδέσε. Και όταν έφταγα από τό χορό δέν είχα καμιά άμφοβία πως ήμουν έρωτευμένος, έρωτευμένος τρελλά.

Η μέρες που έπαικολούθησα ήσαν γιά μένα βαριές από άγονία. Δέν έβλεπα την 'Οριέττα παρά άρμα κ'ι πού... πολύ σπάνια.

Η Τύχη μ'ς ένωσε μιά μέρα σέ κάποιο κέντρο, όπου είχαμε πάει μαζί με κοινούς φίλους. Φεύγοντας από κει, κάναμε ένα μικρό περιπάτο και καταφερόμαστε — ν' απομακρυνθούμε από τούς άλλους. Και τότε, βρήκα την ευκαιρία να εξομολογηθώ τόν έρωτά μου στην 'Οριέττα.

Εκείνη με κίταξε, χαμογέλασε με ειρωνεία και ξεφώνισε:

— 'Α! μ' αγαπάτε λωπόν, αλήθεια, από τό βάθη της καρδιάς σας;

Και από πότε, παρακαλώ ;

— Μή με κοροιδιάνετε, 'Οριέττα ; ... Τό ξέρετε πολύ καλά, ότι σας αγαπάω... Θα τό έχετε αντίληψη χωρίς άλλο... Σ'α; αγαπό μήνες τώρα...

— Μήνες ; ... Και αυτό τό μεγάλο μυστικό σήμερα μου τό λέτε ; Δέν μπορούσα να σας τό άπομολογήσω έντοριτερα. Δέν θα με πιστεύατε...

—Κι' άφού δέν θα σας πίστευα χθές και προχθές, γιατί να σας πιστέψω σήμερα ; Άκούστε, δυναστά στις εξομολογήσεις τόν άνδρων γενικώς και στις δικές σας ιδιαιτέρως...

— Δυσπιστείτε σέ μένα ; Γιατί ; Γιατί ; Έγώ σας αγαπό είλικρινά, βαθιά...

Μ' αγαπάτε ; Έ, λοιπόν, να μου τό άπαείξετε... Άν μου δώσετε μ' άνακρισιότητα άπόδειξη της αγάγης σας, θα σας πιστέψω...

— Είμαι πρόθυμος να σας τη δώσω...

— Άκούστε, εξομολογήσα ή 'Οριέττα, δέν θα σας ζητούσα αυτή την άπόδειξη, άν... άν ήμουν βέβαιη πως μ' αγαπάτε...

Ένας άλλος στη θέση μου θα ήταν ίσως ετυχιαιμένος κ' ευχαριστήμης ν ος ; ύστερ' άπ' αυτήν την συνουμία. Μά έγώ δέν ήμουν. Μισώ την άβιβαύτητα, τις άνοβιές και τά ύπνοσούμενα. Γι' αυτό άποχωρίσθηκα την 'Οριέττα τόσο άπο-

γοητευμένος, ώστε είπα μέσα μου να πνέξω τό πάθος μου και να ξεχάσω αυτή τη σκληρή κατέλλα.

Μά ένα άποχωρήτικο βράδυ συνάντησα πάλι την 'Οριέττα σέ κάποιο φιλικό σπίτι. Μόλις με είδε, έφρεξε προς έμένα και μου είπε καλύτερα με τό πιο χαριτωμένο της χαμόγέλο.

Άλλομονο όμως ! καθώς την έβλεπα να χαμογέλει δέν μπορούσα να έμποδίσω τόν έαυτό μου να σκέπτεται πως με κοροιδύει. Γι' αυτό την άφησα κ' άποτραβήχηκα στή μοναξιά ενός μικρού γαλάσιου σολωνιού, όπου χώθηκα σέ μιά κολυθόνα. Έκεί εγκατελείφθηκα στή φλίμα μου... κ' όμως, σέ δύο ημερών άπόστασι από μένα, πόσα γέλια άντηχούσαν, πόση εύθυμία έπικρατούσε...

Όλος αυτός ο θόρυβος μου έκανε κακό, όταν έβγαίνα άνήσυχες και τρομαγμένες φωνές έστράσαν στ' αυτά μου.

Έτσι έα άμέσως στό σάλονα γιά να δω τί συνέβαινε κ' εκεί έμαθα ότι ή οικοδόποινα, μπαίνοντας στό μπου ντουά της, είχε βρή την κομμωτήστρα της άδειανίσαι. Της είχαν κλέψει ένα περιέγραφο άνεπιμητό αξίας.

Έγινε άμέσως έρευνα στό ύπηρετικό προσωπικό κ' φλόνας άστονιμικός έπιθεωρητής, ο κ. Γκουαρέλλι, που έφτασε σέ λίγο, είπε ότι βρισκόταν στή διαάρεστη θέση και να μ'ς έρευνήση όλους.

Την στιγμήν εκείνη, ένιωσα ένα έλαφρό χέρι να μ' άγγίξει στον ώμο. Γύρισα και είδα την 'Οριέττα. Με κίταξε μ' ένα βλέμμα ίκετιμικό, ξετρελλωμένο. Άποτραβήχηκα από τούς άλλους λίγο στενοχωρημένος. Και όταν την πλησίασα, μου είπε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Άν μ' αγαπάτε πραγματικά, προσπαθήστε να σας έρευνήσουν πρώτο. Κατόπιν... κατόπιν πλησιάστε με γιά να σας δώσω κάτι που δέν θέλω να τό βρούν άπάνω μου, όταν θα μ' έρευνήσουν και μένα...

Ένοιωσα τό αίμα μου να παγώνη μέσα στις φλέβες μου. Κίταξα τρομαγμένος την 'Οριέττα. Τέλος, προσπαθώντας να χαμογέλασω, της απάντησα με φωνή που έτρεπε έλαφρά:

— Σίμφωνος.

Αποθάνονιουν να με κρυφίη μ'ά άλλόκοτη ταρχή, όδωρηη και ήδω- κωλη συγχρόνως. Και κατάλαβα τότε σέ πως τρέλλες, σέ ποιούς εξε- κλιμωσ μοποει να παρασέρη τόν άνθρωπό ο έρωσ.

Η 'Οριέττα μ' ευχαρίστησε με μιά κίνηση του κεφαλιού της. Κατόπιν άκούμησε στό τζάκι και τό πρόσωπό της ξαναπήρε την συνηθισμέ- νη του περιήραση κ' άδιάρωση έκφραση.

Εκείνη τη στιγμή ο έπιθεωρητής Γκουαρέλλι προχώρησε προς τούς όμίλους τών καλεσμένων γιά ν' άρχίση την έρευνα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά κ' ήμουν δέδωτος πως μ' άθανσίμη χλωμάδα άπλα- νόταν στό πρόσωπό μου... Μά κατανώνοντας την ταρχή μου, και με φωνή που προσπαθούσα να την κάνω άδιάρωση, ζήτησα να έρευνήθω πρώτος.

Ο έπιθεωρητής Γκουαρέλλι χαμογέλασε γιά τη ενεανική μου όμψή, όπως την χαρακτήρησε, και μου έκανε τη χάρι να μ' έρευνήση.

Φυσικά, δέν μου όδρηκε τίποτε και άποτραβήχηκα σχεδόν άμέσως. Τότε ή 'Οριέττα γλίστρησε ως έμένα κ' ένιωσα τό χέρι της να μ' άγ- (Η συνέχεια εις την σελίδα 2209)

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΙΓΙΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΚΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2201)

νη «προστάτη» δέκα λευκών γυναικών. Τώρα πιά ήταν πιά πλοΐσιος. Κι' όπως ήταν φιλόργως, μάζευε τα χρυσά νομίσματα που του έφίλες ή φίλες του κι' έκανε σιγά-σιγά μια δική του περιουσία. Όταν κλείσανε τα πέντε χρόνια τής θητείας του ο Χαλιφά· 'Αλλή απέφασκε να γυρίσει στην δασι του πατέρα του. 'Αλλωστε είχε άρσιελι νάν τον θασανίζη τ'ο καφάρ'. Μά δέν μπορούσε νά ξεχάση τ'ό Μπουσιμπό. Κι' έτσι έφυγε γιά τ'ο χωριό του, εκεί κάτω στόν ποταμό Κινγκό γιά νά συναντήση τή μητέρα του, τήν αδελφή του και τήν μηστή του και νά γίνη σείγης.

Μόλις όμως έφτασε στην δασι τής Ούμπανγκι Χαρι είδε ότι είχαν πάει νά τ'ο άρσουν πιά ή μαδρες γυναικες. 'Ολη τή μέρα άνειρευόταν τις εύθιμες γυναικες τών λευκών και ύπεφερε από τή μοναξιά τής έρημου. Κι' αυτό τ'ο παράπονό του τ'ο έλεγε παντού. Σ' όλο τόν κόσμο.

— 'Α, είνε πολύ όμορφες ή γυναικες τών Ευρωπαίων ! Κι' όταν κάποιος τ'ο έπτε ότι ό νέος διευθυντής τ'ο ταχυδρομίου ζήτουμε έναν άκλόωλο, έτρεξε άμέσως νά παρουσιασθή αυτός, γιατί είχε μάθει ότι ό νέος άποικιος είχε μία όμορφη λευκή γυναικα.

Κι' από εκείνη τή μέρα άρχισαν τ'α τρομερά μαρτύρια τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή. Δέν άργησε ν' άναστήση με πάθος τή γυναικα τ'ο Γάλλου ύπάλληλου. Και μία μέρα τής τ'ο έξωμολόγησε. 'Εκείνη φυσικά άρχισε νά γελάει και τόν έβιαζε με τ'ο μαστιγίο. 'Ο Χαλιφά· 'Αλλή θήγικε έξαλλος από τ'ο σπτι, με τ'ο κοπό νά εκδικηθή. 'Ηθέλε νά σκοτώση τόν δύστυχο ύπάλληλο και κατόπι νά τ'ο πάρη, διά τής θιας, τή γυναικα του.

Και πράγματι, θάβισε όλη τήν νύχτα μέσα στην έρημο γιά νά φτάση τ'ο χωριό π'ο έμενε ό Γάλλος άποικιος. Τόν θρήκε νά κάθεται με δύο-τρεις φίλους του και νά πίνη:

— 'Ελα, τ'ο έπτε σοβαρά, ή γυναικα σου είνε θαρείά άρρωστη !

'Ο ύπάλληλος άνήσυχος άκούούσθη τόν Χαλιφά· 'Αλλή. Σ' έ νά έρρω μέρας όμως ό Χαλιφά· 'Αλλή τ'ο κάρφωσε τ'ο έγχειρίδιό του στό στήθος. 'Υστερα γύρισε στη γυναικα τ'ο ύπάλληλου και τήν άνάγκασε νά ύποσθι διά τής θιας τ'α χάδια του.

Μά τ'ο έγκλημά τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή δέν άργησε νά μάθει. 'Ο Σείγης τής Ούμπανγκι - Χαρι συνελήθη άμέσως και ατάληξε στό Γάλλο διοικητή γιά νά δικασθή. Και άσφαλώς θά καταδικασθή ό θάνατος.

Κι' έτσι θά τελειώσει ή ζωή ένός μαύρου πρίγκηπα π'ο είχε τήν άδυναμία ν' άγαπάη τις γυναικες τών λευκών.

ΛΟΥΙ· ΤΙΜΠΩ

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2176)

γνή και νά μου δίνη ένα μικρό δέμα. Τ'ο πήρα χωρίς ν' άντιλήφθι κανέναν τίποτε και τ'ο έχωσα μέσα στην τσέπη μου. 'Επειτα πήγα κι' άνομισα στην πόρτα, γαλήνιος φαινομενικός... Μά τ'ο κεφάλι μου φλογίζεταν κι' ή π'ο τρελλές σκέψεις περνούσαν από τ'ο μυαλό μου...

'Η έρευνα τών καλεσιμένων τελειωσε, χωρίς νά ξαναβρηθί τ'ο περιδρίο.

— 'Εκείνη τή στιγμή, ή 'Οριέττα με πλάσασε πάλι ! Τ'ο βλέμμα τής κερφώθηκε επάνω μου και με φωνή π'ο δέν τήν άναγνώριζα, με ρήτη:

- Μά αγαπάτε πάντοτε ;
- Δάστασα μά στιγμή κι' έπειτα τής άπάντησα :
- Ναι, είμαι βέβαιος ότι σάς αγαπά όσο και πριν.
- Κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο έβανα ;
- Ναι, κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο κάνατε.
- 'Κ' έστε διατεθειμένος νά με παντρευτήτε, ήστε; άπ' αυτά ;
- Ναι !..

Μά έφορξε τότε ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα, στό όποιο άναγνώρισα τή δύναμη τής σοναρίας γυναικας, δύναμη πανίσχυρη π'ο συντριβεί όλους τούς νόμους τής φύσεως και τής ήθειας. 'Ενοιαθα σχεδόν εστιγμένο και περήφανο τόν έαυτό μου γι' αυτή τήν τρομακτική περικύπεια, γιατί είχα γίνει σινέσχος μ'αυς κλέφτρας.

'Εξαφνω, άλλεπάλληλα ξεφουρνά η άπέσπασαν από τή θύση μου αυτή, Κι' άνάμεσα σ' όλ' αυτά ξεχώριζε ή φωνή τ'ο έπιθετηστού Γκουαρέλλι π'ο έλεγε:

— Εφάρμα τ'ο περιδρίο και συλλάβαμε τόν ένοχο... 'Ανοίξα τ'α μάτια μου κι' είδα τόν άστρωμένο νά σέρη άπ' τ'ο γιάκι ένα κατάπλοιο ύπηροή π'ο έτρεμε και βίετανε νά τόν ληφθού... Μά δέν μπόρεσα νά δώ περισσότερα, γιατί ή 'Οριέττα, πόνονάς με από τ'ο μπράτσο με παρέσυρε π'ο τ'ο μικρό σαλόνι, όπου π'ο άλλων στιγμών ήμουν τόσο δυστυχισμένος. 'Ετρεμε διόλωση και ριχνοντας τ'α χέλια τής γύφω άπ' τ'ο λαμό μου, ψήθισα:

— 'Η κλέφτρα σέ λατρύνει !.. 'Εχω πιά τήν απόδειξη τής άγάπης σου π'ο σου ήπιότασα... Είμαι εύχαριστός... Καί σφάρισε τ'α λόγια τής μ' ένα παρατεταμένο φίλημα...

'Αφήστε με νά σάς π'ο άξιώμα ότι τ'ο δέμα π'ο μου έδωσε χωρτά ή 'Οριέττα, περιέχει ένα χειρομαγέσιο καπιλότ και δύο κομμάτια σοκολάτα. 'Εξαφνω τή σοκολάτα, κρέτασε τ'ο κομπολόι ως ένθύμιο και... παντρεύτηρα τήν 'Οριέττα !...

CORRADO ROSSI

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2175)

άσυνήθιστο συνέβαινε στό ξενοδοχείο. 'Απ' τ'α γειτονικά δωμάτια έφθαναν παράξενα ψιθυρίσματα, σάν νά είχαν μαζευτή άνθρωποι, φοβισμένοι. Κατόπι άντήχησαν θαρεία θήματα, π'ο κατέβαιναν γρήγορα τή σκάλα...

— 'Απλωσα νευρικά τ'ο χέρι μου κι' έπιασα τ'ο χέρι τής Μερσεντές. 'Η όμορφη 'Ισπανίδα ταράχτικε σύκορμη από ένα νευρικό κλονισμό. 'Ηταν κι' αυτή ζήτημα, σάν νά είχαν τόν τρομό τής δέν μπορούσε νά μιλήση. 'Ετρεμε μονάχα, σάν νά έκλειαι έσθεά σάν νά ταραζόταν από ένα σπασμωδικό κλάμα.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει; Φάναξα σάν τρελλός μέσα σ'α σκοτεινά.

— Τ'ο ζέρετε! Μου άπάντησε μία άγνωστη φωνή από τ'ο διπλανό δωμάτιο. Μόνο ένας παλαβός σάν κι' εσάς θ' άποφάσιζε νά κοιμηθι μαζί με τ'ο διάβολο!...

Κι' άμέσως τ'α θήματα τ'ο άγνωστου άκούσθησαν στό διάδρομο. 'Εφυγε κι' αυτός πανικόβλητος.

'Η άγανία μ' έπνιγε, σάν νά μου έφοριγε τ'ο λαμό ένα σιδερένιο χέρι. Γιά μία στιγμή νόμισα π'ος είχε φθάσει πιά τ'ο τέλος μου. 'Απότομα όμως με μία νευρική κινήση, πήδηξα από τ'ο κρεβάτι κι' άναφα ένα σπύρτο. Μά δέν είδα τίποτε μέσα στην κάμαρη. Γρήγορα τότε έφτιαξα έναν πρόχειρο πυρσό με μία έφημερίδα, τόν άναγα και κύτταξα τήν όμορφη 'Ισπανίδα. 'Η Μερσεντές, με τ'α μάτια γυρολόμωμένα από τή φρικη, κύτταξε σάν τρελλή κάτω από τ'ο μεγάλο έρμάρι τής κάμαρας. Γύρισσα λοιπόν κι' έγά τ'ο κεφάλι και τήν ίδια στιγμή έβγαλα μία σπαρακτική κραυγή τ'όμο. 'Εκει, θεμένιος με άλυσοίσεις σ'α πόδια τ'ο έρμαριού, ήταν ένας πελώριος θόας, με τ'α κίτρινα μαθηρικά μάτια τ'ο κερφωμένα στα δικά μου! Αυτός ήταν ό «θησαυρός» τ'ο καπεταίνου Λεγκαλέ!...

'Ο πελώριος θόας είχε καθυρώσει νά έλευθέρωση τ'ο μικρό κορμί του από τις άλυσοίσεις κι' άρχισε νά πλησιάζη άργά, άργά, π'ο τ'ο μέρος μου. 'Εγώ, άκίνητος, άνάστησος από τή φρικη, τόν κύτταξα σάν ύποτισιμένον. Σέ λίγο τ'ο κεφάλι τ'ο φειδιού θριακόταν μπροστά σ'ο πρόσωπό μου. Μά εξαφνικά, μία σπαρακτική κραυγή τής Μερσεντές μ' έκανε νά σινέλθω. 'Αρπαξα τή φίλη μου, άνοιξα τήν πόρτα και θήγικα μαζί τής στό διάδρομο. 'Επί τέλους! Είχαμε σωθή!...

Τ'ο πρσί, ό καπεταίνος Λεγκαλέ παρουσιάσθηκε μπροστά μας μ' ένα πονηρό χαμόγελο. 'Ηταν εύχαριστήμενος π'ο μ'α είχε τιμωρήσει και τ'ο δού, με τόν τρομό. 'Η έκδίκη τ'ο έμοιαζε μ' ένα από εκείνα τ'α φρικτά μαθήρια τών Κινέζων.

ΜΕΡΛΕΝ - ΜΕΡΛΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2172)

πλοΐτη π'ο τής είχε δώσει ό πατέρας τής, έμειναν σ'όν σύζυγό τής και χάθηκαν γι' αυτόν. 'Επειτα και ό γυιός τ'ο κατηγορήθηκε ως άμαθής και κακοήθης και καθαιρέθηκε από τόν επισκοπικό θρόνο. Τέλος, ό βασιλιάς τ'ο τόπου, ζήτησε χρήματα από τούς ύπηκόους τ'ο γιά νά εξακολουθήη κάποιο πόλεμο, ό όποιος είχε πολλά έξοδα. Τ'ο έπταν τότε π'ος ό νεόπλοτος μας είχε περισσότερο χρυσάφι κι' άσμη από κάθε τραπεζίτη. Τόν κάλεσε λοιπόν μπροστά του και τ'ο ζήτησε χρήματα. Μά έκείνος τ'ο άπάντησε π'ο δέν είχε τίποτε. Τότε ό βασιλιάς θύμωσε γιατί τ'ο έλεγε ψέματα κι' άρκίστηκε π'ο δέν θά τ'ο άφεινε τίποτε. Κατέσχεσε τούς θησαυρούς τ'ο, τ'α τήματα και τ'α οικόπεδά του, και τόν έβριζε σ'τη φυλακή.

'Όταν θήγικε άπ' τή φυλακή, δέν είχε π'ο δού ούτε ν' αγοράστή ένα κομμάτι ψωμί. Τ'ο κάκου άπειθύνηκε σ' άκούσι π'ο τόν είχαν περιτοίχισει ό τόν κολάωναν σ'όν καιρό τής ευτυχίας τ'ο. 'Ολοι τόν έβιωναν κι' ό φτωχοί άνθρωποι είδαν, σ'όν ζεπεμό τ'ο, τήν τιμωρία τ'ο ούρανού.

'Εθώρησε μάλιστα τόν έαυτό τ'ο πολύ εύτυχιόμένο, όταν κατώρθωσε ν' αγοράση ένα γάδαρο με μερικά χρήματα π'ο τ'α έξοικονόμησε δουλεύοντας σκληρά κι' ύποβάλλοντας τόν έαυτό τ'ο σέ χίλιες στερήσεις...

Κι' από τότε πήγαινε πάλι κάθε μέρα στό δάσος γιά νά κόβη έζλα και πέρασε έτσι όλη τήν ύπόλοιπη ζωή τ'ο, τιμωρημένος γιά τή άχαριστία τ'ο, τήν περηφάνια τ'ο και τή σκληρότητα τής καρδιάς τ'ο.

GASTON PARIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2173)

Και χωρίς νά διατάση, σήκωσε τ'ο τοκοϋρι τ'ο κι' έκοψε τ'α δάχτυλα τ'ο χεριού τ'ο.

'Ηταν πιά έλεύθερος. Μά ό πόνοσ τ'ο ήταν τ'όσος, ώστε λιποθύμησε άμέσως. Εύτυχώς τόν θρήκε κάποιος χωρικός, ό όποιος τόν μετέφερε στην άγορκα τ'ο.

'Εκει με τις περιποιήσεις τής γλυκειάς τ'ο 'Αραμπέλλας, συνήλθε έντελώς... 'Η πρώτη τ'ο δουλειά τ'ο δέν ήταν νά μνηστή τ'ο Μπρόντελ, ό όποιος συνελήθη και καταδικάσθηκε σέ δύο χρόνων φυλάκισι.